

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XI. Qua ratione necessarium sit, ad vnionem diuinam peruenire
cupienti Animæ, vniuersis etiam minimis carere Appetitibus,
demonstratur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

Gen. 29. 4
 Jacob, filium suum Ruben, aquæ effusæ, eò quod Appetitui suo in quodam crimine indulsisset, comparauit dicens. *Effusus es sicut aqua, non crescas.* Ac si patentius pronunciaisset, quia instar aquæ secundum Appetitus, effusus es, non cresces, seu non proficies in virtutibus. Et quemadmodum aqua calefacta, nisi tegatur, facile calorem amittit; vel sicut aromaticæ species reterctæ, & extra inuolucra politæ, fragrantiam odoremque euaporant: ita Anima, quæ vniuersas vires suas, soli amoris diuino non applicuit, calorem ac virtutis vigorem amittit. Quam rem optimè assecutus Dauid dicebat. *Fortitudinem meam ad te custodiam:* retrahendo nimirum vim Appetituum meorum, eamque in te solum dirigendo. Præterea, enervant Animæ robur Appetitus effrenes: sunt enim veluti arbuta & virgulta quædam arboribus adnascens, quæ earum succum ebibunt, minusque eas fertiles efficiunt. De huiusmodi Animabus loquitur Dominus. *Va autem pregnantibus, & nutrientibus in illis diebus.* Per grauiditatem hanc ac nutritionem, significati voluit Appetitus; qui nisi retundantur, semper Animæ vires imminuent, incrementumque, in eius perniciem, capient: sicut & crescentia virgulta, arbori detrimentum inferunt. Quamobrem Dominus dat nobis consilium dicens. *Sint lumbi vestri praecincti.* qui Appetitus hoc loco significant; qui etiam veluti hircines sunt, quæ venarum sanguinem sugunt, hoc quippe eos appellat nomine Sapiens dum ait. *Sanguis-suga dua sunt filia* (Appetitus videlicet) *dicentes: affer, affer.* Vnde patet, nullum Appetitus commodum adducere Animæ, immò multas illam priuare bonis: & nisi mortificatione relectentur, non desistunt omnino, antequam id ipsum efficiant, quod

viperarum filij, suis matribus: qui dum in ventre succrescunt, matris suæ visceribus pascuntur, eamque interimunt, hocque pacto ipsius dispendio viuunt. Adeundem modum immortificati Appetitus, eousque perueniunt, vt Animam macent, ipsiq; soli in ea viuant, eò quòd eos non priùs ipsa mortificando, interemerit. Ideo Ecclesiasticus dixit. *Aufer à me ventris concupiscentias.* Sed iam quòd eò non pertingant, grandis commiserationis spectaculum est cernere, qualem efficiant miseram Animam Appetitus, qui in ea viuunt & vigent, quàm sibi ipsi exosam, quàm proximis inspidam & ingrattam, quàm erga diuina pigram & tardam. Nec enim tantoperè deprauatus humor reperitur, qui ita æquè hominis pedes obruat, aut ad incedendum prægrauet, aut qui tantam ciborum inappetentiam generet, ac creatarum rerum appetitus Animam deprimit, ac tristem ineptamque ad virtutem sectandam, reddit. Vnde vt plurimum, idcirco multæ Animæ nullo virtutis gustu tanguntur, nullamque ad eam adipiscendam adhibent curam, quia Appetitus & amores minus puros fouent, nec eos ad Dominum Deum nostrum referunt.

interficiunt animam.

*Ecel. 23. 6
 Quàm miseram efficiant animam Appetitus immortificati.*

Cur multa Anima virtutis suauitate non percipiunt.

CAPVT XI.

Qua ratione necessarium sit, ad vniõnem diuinam peruenire cupienti Anima, vniuersis etiam minimis carere Appetitibus, demonstratur.

ARbitror, iam pridem cupere Lectorem percunctari, an ad assequendū hunc sublimem Perfectionis statum, præcedere debeat vniuersalis mortificatio

C 2 Appe-

B.
 Joannis
 à Cruce

Opera
 Mystica

NVI
 124

Appetuum omnium, siue illi magni sit, siue exigui : an verò satis sit aliquos ex illis abnegare, alijs prætermisiss, ijs præferim, qui parui creduntur momenti ? Videtur quippe res nimis ardua ac dura, posse Animam puritatem, nuditatemque tantam comparare, vt nulli rei voluntate & affectu adhærescat. Quæstioni huic primo loco responderetur : esse satis veritati consentaneum, non omnes Appetitus, æquè esse perniciosos, nec omnes æquali passu (loquor nunc de spontaneis) præpedire Animam, Appetitus siquidem naturales, parùm vel nihil auocant Animam ab Vnionem Diuina, dum eis consensus minimè præbetur, nec primorum motuum metas prætergrediuntur. Voco hoc loco naturales Appetitus, primosque motus, illos, quibus rationalis voluntas, nec ante, nec post vllo se modo immiscuit : istos enim euellere ; ac in præsentem vitam omnino mortificare, impossibile est. Nec huiusmodi Appetitus adeò obstant, quin ad Vnionem diuinam perueniri possit ; licet, vt dixi, non omnino profligati sint & abnegati : possunt enim illi inesse naturæ, & simul Anima secundum rationalem spiritum ab ijs esse omninò libera & expedita. Euenire quippe interdum potest, vt Anima sublimi Vnionem Quietis in voluntate fruatur, & simul actu huiusmodi Appetitus in sensitiuâ hominis parte morentur, nullamque sit illis, cum superiori parte, quæ orationi intenta est ; commercium. At cæteri omnes

Non oēs appetitus, est animæ perniciosi. Appetitus naturales non impediunt Animam ab Vnionem.

Et quoniam sint

Voluntarij Appetitus, omnes euacuandi, vt ad Vnionem cum Deo possit perueniri.

Voluntarij Appetitus, siue illi sint mortalium peccatorum, quæ grauiora sunt, siue Venialium, quæ sunt minùs grauiora, siue solum circa imperfectiones, quæ adhuc sunt minores, versentur ; euacuari omninò debent, omnibusque illis etiam minimis carere debet Anima, vt istam totalem Vnionem assequi possit.

Cuius rei ea est ratio : nam status huius Diuinæ Vnionis in eo situs est, vt Anima voluntatem suam totaliter in Diuinam voluntatem transformatam habeat : ita vt in omnibus & per omnia, motus eius sit sola Dei voluntas. Hæc enim est causa, ob quam dicimus, in hoc statu vnam voluntatem Dei ex mea Dei queri : ita vt Dei voluntas Animæ quoque voluntas sit. Si igitur hæc Anima in aliquam propenderet imperfectiorem, quam Deus respuit ; non transisset, nec transmutata fuisset in Dei voluntatem : siquidem vellet Anima illud, quod Deus minimè vult. Hinc itaque liquet, quòd vt Anima amore ac voluntate Deo copuletur, debeat priùs omni voluntatis Appetitum etiam minimo carere, & destituta esse. Hoc est, vt voluntas imperfecti cognitæ aduertenter assensum minimè præbeat, tantaque virtute ac libertate polleat, vt statim ac eam animaduertit, respuere valeat. Loquor autem de imperfecti cognitæ, in aduertenter enim, vel inconsideratè, vel quia id non omninò in se positum sit potestate, labetur procul dubio in imperfectiones, & in peccata venialia, nec non in Appetitus naturales, de quibus iam locuti sumus. Et de huiusmodi non adeò spontaneis peccatis scriptum est. *Septies in die cædet iustus, & resurget. Verum loquendo de Appetitibus voluntarijs, & omninò animaduertis ; quamuis circa minimas etiam res versentur, vt diximus, nisi quicumque tandem ex illis supereretur, satis est ad Vnionem hanc præpediendam ; superetur inquam, & mortificetur habitus seu consuetudo illius ; nam actus aliqui, interdum circa res diuersas versantes, non inferunt tantum detrimentum, eò quod à certo habitu non oriuntur ; licet etiam istis Anima ali-*

In quo Vnionem cum Deo sua sit.

Omni voluntario appetitu, etiam minimo, carendum est, qui ad Vnionem aspirat. Qualiter se gerere debeat Anima, in abnegando minimo appetitibus. Præu. 24.

16.

quoniam

quando caritura sit: eò quòd ab habituali etiam imperfectone proficiantur. Sed non nulli voluntarij imperfectonum habitus, quos nunquam Anima integrè superat, non solum Diuinam Vnionem præpediunt, sed etiam perfectionis portum attingere non permittunt. Huiusmodi imperfectones habituales sunt, exempli gratia; quædam consuetudo multiloquendi, adhæsiō quædam licet modica (quam nunquam finit Anima superare velle) erga personam aliquam, vestem, liberum, cellam, talem cibi speciem, conuersationes quasdam & delectatiunculas gustandi, sciendi, audiendi, & cæteræ his affines. Quælibet istarum imperfectonum, cui Anima affixa sit, cuiusque habitum contraxerit, multò magis illam à progressu virtutum retardat, quàm si quotidie multas alias admitteret imperfectones, etiam maiores; quæ tamen ab aliqua quotidiana consuetudine malæ alicuius proprietatis, ortum non ducunt: non enim ista tantopere impediunt, sicut alicuius rei habitualis adhæsiō. Quamdiu enim aliquid huiusmodi, etiam minutissimum in Anima locum habuerit; impossibile est, eam perfectionem adipisci. Quid enim refert, quod auis aliqua subtili sit alligata filo, aut crassiori? licet enim illud tenuissimum sit; tamen diu eo à volatu detinebitur; quam diu illud non infringit. Verum quidem est, tenue filum facilius rumpi, nihilominus tamen licet facillime scindatur, nisi id fiat, impedit volatam. Sicque euenit Animæ, quæ alicui rei affixa est: nam licet maximis fulgeat virtutibus, ad liberatorem tamen Vnionis Diuinæ non pertinet. Nam Appetitus, & Animæ alicui rei adhæsiō, similis est Echeneidi: de qua dicunt: quod licet exiguus sit pisciculus, si alicui naui adhærescat, fixam eam adeo detinet, vt non permit-

tat suum iter peragere. Vnde res est non modicæ commiterationis, cernere aliquas Animas, velut naues, diuitijs bonorum operum, spiritualium exercitiorum, virtutum, & quas à Deo recipiunt, gratiarum onustas: quæ quia non habent tantum animi pectorisque, vt aliquam delectatiunculam, amoris, affectus, seu adhæsiōnis (sunt enim hæc vnum) abrumpan, nunquam portum perfectæ vnionis attingunt: ad quem consequendum, non requirebatur amplius, quam vnico neruoloque volatu, vires exerere, ac illud vitiosæ adhæsiōnis filum abrumperè, vel certè Appetitus remoram amouere. Res profecto est, (vt dixi) ingenti digna dolore, quod DEVS fecerit huiusmodi homines abrumperè funes crassiores affectuum, quibus in peccata ac vanitates ferebantur: & quia nolunt sese ab aliqua puerili ineptia abstrahere, quam illis DEVS ad sui amorem vincendum reliquit, quæque non amplius est, quam exiguum quoddam filum, non progrediuntur, neque tantum bonum acquirunt. Et quod deterius est, ob illam adhæsiōnem, tantum abest vt proficiant, vt etiam, quantum ad perfectionis materiam spectat, retrocedant; iacturam etiam aliquam eorum pariendo, quæ tantis iam fuerant laboribus consecuti. Exploratum enim est illud, in via spirituali, non progredi vincendo, esse regredi, & lucra ampliora non conquirete, esse adæpta amittere. Hoc enim Dominus nosciter innuere nobis voluit; cum dixit. *Qui non congregat mecum, spargit.* Qui non *Matt. 23. 30.* sollicite prouidet, vt vas alicuius liquores continentis, minima etiam rimula obstruatur; satis erit illa, vt omnis liquor intus existens, omnino effluat: quemadmodum Ecclesiasticus docuit dicens. *Qui spernit modica, paulatim decidet.*

C 3 Sicut

B.
Joannis
à CruceOpera
MysticaNVI
124

Miseranda
res videre
Animas,
virtutibus plenas,
ob
modicam
imperfectonem
voluntariam, ad
vnionem non peruenire.

Ob modicum appetitum immortificationis, à perfectione retroceditur.

Matt. 23. 30.

Sicut enim idem dicit: Ex vna sola scintilla, magnum exurgit incendium: ita & imperfectio vna, satis est ad aliam adducendam, & illa ad alias, sicque nunquam videbitur aliqua Anima in superando Appetitu vno desidia, quæ non alijs multis, ex eadem animi imbecillitate ac imperfectione, ex quâ prior ille prodierat, ortis, scateat.

*Plures
persona ob
modicam
imperfec-
tionem sub
specie boni
admissam,
ad misere-
randum
deuenire
sunt.*

Vidimus etiam plures personas, quas DEVS suâ gratiâ fortiter, ad magnam à creatis rebus abalienationem ac libertatem promouebat: sed quia sub specie boni, alicuius duntaxat amicitie, seu conuersationis adhæsiuncula, præbuere, locum; hâc viâ pedetentim spiritum gustumque DEI, ac sanctæ solitudinis amisisse, ab illaque læticia & exercitiorum spiritualium integritate seu stabilitate miserum in modum decidisse, nec substituisse, priusquam omnium iacturam fecissent: & hæc omnia idcirco illis euenisse, quia principium illud gustus, & sensitiui Appetitus, non extinxerunt, seipso in solitudine intactos, DEO seruando.

*Semper in
hoc itine-
re progre-
diendum,
vt ad eum
terminum
peruenia-
tur.*

Perfectionis itinere, ita semper procedendum est, vt ad eius terminum semperueniatur, quod fit; affectus scilicet amoris semper præcendendo, non eos fouendo, qui nisi euellantur vniuersi, nunquam quo tenditur, perueniunt. Sicut enim lignum non transformatur in ignem, si vel vnicus ad eius dispositionem requisitus calor gradus desit: sic non transformatur perfecte Anima in DEVM, ob vnicam, quâ sit imbuta, imperfectionem: quemadmodum postmodum de Nocte Obscura fidei agendo, dictur sumus, Anima vnicam solum voluntatem habet; & si ista alicui alteri rei sese implicat; vel circa illam aliquomodo se occupat; non remanet libera, integra, sola, ac pura, sicut ad

Diuinam transformationem requiritur. Huius rei figuram habemus in libro Iudicum vbi dicitur, venisse Angelum ad filios Israel illisque dixisse: quod quia homines illos sibi aduersantes minime subegissent, imò cum quibusdam illorum fœdera sanxissent, propterea se illos inter eos reliquisse, vt illis occasio perditionis essent ac ruinarum. *Quamobrem nolui delere eos à facie vestra, vt habeatù hostes. & dii eorum sint vobis in ruinam.* *Iudic. 2. 1.* Et profectò iusto iudicio id ipsum cum Animabus quorundam agit DEVS, quas ipse ex mundi huius Aegypto eduxit, Gigantesque peccatorum suorum iateremit, ac ingentem inimicorum eorum multitudinem, quæ sunt mundanæ, quibus antea implicati erant occasiones, ad nihil ante-degit, quæ vniuersa idè perfectit, vt maiori cum libertate, hanc promissionis terram Vnionis Diuinæ ingrederentur. Quos cum videt fœdus sancire, amicitiamque eum minuscula imperfectionum plebe contrahere, nec ob animi socordiam incuriamque eas penitus prostrigare, ac abnegare; indignè id fert Diuina eius Maiestas, ac eos in suorum Appetituum potestate deserit, in deterioraque in dies labi permittit.

In libro quoque Iosue rei huius figuram legere est, cum DEVS illi promissionis terram possidere auspicianti in mandatis dedit, vt taliter ciuitatem Iericho demoliretur, nihil vt in ea viuere pateretur; nec viram, nec faminam, nec infantem, neque senem, nec animalium aliquod: insuper, ne etiam aliquid ex vrbis spolijs vsurparetur, aut appeteretur: vt hinc intelligamus, ad Diuinæ huius vnionis adeptionem, seu introitum, necesse esse quicquid in Anima viuunt, siue multum illud sit, siue parum, siue *Iosue 6. 11.* *exi-*

exiguam, siue grande interire, eamque ab omnium illorum desiderio seu concupiscentia vacuam remanere, animo ab eis tantopere alieno, ac si illa minime ad eam spectarent, nec ipsa ad illa. Quam rem docuit Apostolus ad Corinthios scribens, ac dicens. Hoc itaque dico fratres: tempus breue est; reliquam est, vt, & qui habent uxores, tanquam non habentes sint; & qui sicut, tanquam non sicut; & qui emunt, tanquam non possidentes; & qui vtuntur hoc mundo, tanquam non vtantur. Quæ Apostolus proponit, docens nos, quam separatam, & ab omni adhesionem alienam oporteat nos habere Animam, si ad DEVM ire velimus.

CAPVT XII.

In quo alteri interrogacioni respondetur; cuiusmodi modi sint Appetitus illi, qui ad inferenda Animæ superioris descripta damna, satis sint, declarando.

Latius nobis pateret campus, de hac noctis sensus materiã vberius pertractandi, ita multa dicenda suppetunt, de damnis & nocuentis, quæ Appetitas, Animæ infligunt, non solum explicatis huc vsque modis, sed multis præterea alijs.

Veram quantum ad præsens nostrum institutum attinet, satis sunt iam explanata. Videtur enim sufficienter declaratum esse, quomodo Appetituum mortificatio appelletur Nox, quantumque sit momenti hanc ingredi noctem ei, qui ad DEVM peruenire optet: Id solummodo, quod nobis dicendum sese

offert antequam modum in eam intrandi tradamus, sicque libro huic finem imponamus, est dubium quoddam ex dictis ortum, quod Lectoris mentem pulsare possit. Primum; an quicumque Appetitus, satis sit ad inferendum Animæ vtrumque malum; Positiuum scilicet & Priuatiuum iam descriptum. Secundo; an quilibet minimus etiam Appetitus cuiuscunque tandem sit speciei, sufficiat ad vniuersa hæc quinque nocumenta simul, Animæ interroganda: an verò aliqui Appetitus vnum inferant damnum, alij alia, quidam nimirum inducant afflictiones & cruciatus, alij defatigationem, tenebras alij &c.

Cui dubitationi respondendo, Dico primo; quod si loquamur de Damno Priuatiuo, de priuatione inquam, quã Anima priuatur Deo: Appetitus solummodo voluntarius, qui circa læthalis peccati materiam versatur, hoc præualent & efficiunt illi enim in præsentis vita priuant Animam Diuinã gratiã, in futurã vero gloriã, quæ in DEI possessione sita est. Secundo loco dico; quod Appetitus, siue sint mortalis peccati, siue in materia peccati venialis voluntarij, siue, qui ad imperfectionum materiam spectant; quilibet illorum satis est ad inducendum Animæ vniuersa hæc Positiua damna, quæ licet sint quodammodo priuatiua, hic vocantur à nobis positiua, nam conuersioni ad creaturam correspondent, vt priuatiuum correspondet auersioni à Deo. Istud tamen discrimen intercedit; quod Appetitus mortalis peccati, totalem cæcitatem, cruciatum, immunditiam, & debilitatẽ &c. in Animam inducunt. Peccati vero venialis, & imperfectionum cognitarum Appetitus, non causant huiusmodi mala, in illo vniuersali ac

Qualis appetitus priuet Deo animam.

B.
Joannis
à Cruce

Opera
Mystica

NVI

124